

L'òpera viu amb nosaltres

TEXT
Marcel Gorgori
 <marcel37@terra.es>
 Periodista i escriptor

IL·LUSTRACIÓ
Sergi Solans

Aquests dies, fent una feina a Catalunya Música, he tingut ocasió de refermar una teoria que fa anys que defenso i que avui voldria compartir en aquestes ratlles. L'òpera viu amb nosaltres, i ens agrada i la valorem molt més del que la majoria dels qui es diuen 'no aficionats' són capaços d'admetre.

Ben mirat, no ens hauria d'estranyar que una forma d'art que té més de 400 anys de vida hagi arrelat i formi part natural de la nostra, però, com que encara no s'han esborrat del tot els tòpics que apunten a la suposada dificultat d'accés, ni tampoc els que diuen que la música d'òpera no s'adiu als gustos i a la manera de viure de la societat actual, penso que fer evident el contrari pot resultar interessant.

Com a afirmació inicial, m'agradaria fer notar que hi ha alguns sectors de la nostra societat, gens sospitosos de ser anticomercials ni de tenir cap missió de convertir infidels, als quals no caldrà que jo convenci que l'òpera agrada, i molt, a la gran majoria de la gent. Per exemple, les empreses de publicitat. Només cal posar la

televisió, a qualsevol hora i en qualsevol canal, per veure que... "La dansa de les hores" de *La Gioconda* de Ponchielli és la música que des de fa una pila d'anys tots podem xiular i que associem a les sopes Knorr, que l'ària "Ebben ne andrò lontana" de l'òpera *La Wally*, de Catalani, serveix per publicitar els olis carburants de la marca Shell V Power, que el duet "Viens Malika", de la *Lakmé* de Delibes, anuncia un model de la marca Peugeot en el qual es poden posar aquests o uns altres olis, o que el concertant del segon acte de *La Bohème* de Puccini resulta que és la música ideal per promocionar el refresc que anomenen Fruitopia. Això, per citar-ne només uns quants.

Tampoc no hauré de convèncer de la teoria que estic exposant els responsables d'adquisicions de les botigues de discos més importants del país, que saben perfectament que han d'estar atents a les pel·lícules que es projecten als nostres cinemes per si de cas, en alguna d'elles, hi ha un moment en què una música d'òpera hi és protagonista. Ja han viscut l'experiència d'haver de córrer a comprar més bandes sonores del film *Philadelphia* o més discos de l'òpera de **Giordano Andrea Chénier**, després de la demanda que va provocar que tothom veiés l'escena en què Tom Hanks s'emocionava escoltant l'ària "La mamma morta" en aquesta cinta. O ja se'ls van esgotar les versions de la "Canzonetta sull'aria" de *Le nozze di Figaro* de **Mozart** quan Tim Robins, a *Cadena perpètua*, va fer sentir aquesta peça pels desastrosos altaveus del pati de la presó a tots els reclusos que hi passejaven, deixant-los embadalits. Saben també el que els va passar quan Francis Ford Coppola va confiar a l'Intermezzo de la *Cavalleria rusticana* de **Mascagni** el final de la pel·lícula *El Padrí III*, o quan ell mateix va aprofitar la força de la cavalcada de les valquíries, de *La valquíria* de **Wagner**, per

reblar l'agressivitat de l'atac dels helicòpters a *Apocalypse Now*. Per tant, a aquests, tampoc no els hauré de convèncer. Però... qui ha de convèncer la núvia que es casa amb la marxa nupcial del *Lohengrin* de **Wagner**? I qui ho fa quan, al cap d'unes hores, en el moment del pastís, sona pels altaveus del restaurant el "Libiamo", de *La traviata* de **Verdi**? La marxa nupcial potser encara l'ha triada la núvia, però el brindis ni tan sols li deuen haver consultat. Els responsables de l'àpat el posen, perquè ja saben que agradarà.

Aquesta mateixa seguretat és la que té Pep Guardiola quan, el maig del 2009, minuts abans que el Barça jugui la final de la Champions de Roma, decideix fer escoltar als seus jugadors el "Nessun dorma", de la *Turandot* de Puccini. No ho van fer per culturitzar-los! Ni tampoc per animar-los a anar a l'òpera de llavors en endavant, ho va fer perquè va pensar que aquella música inspiraria l'equip i li donaria la força, la confiança i el coratge que li permetia aconseguir el que finalment van acabar aconseguint, guanyar la final. El millor entrenador va creure que, un cop feta la seva feina tècnica, hi havia un recurs que podia reforçar-la, i resulta que aquest va ser una ària d'òpera.

En aquella final van marcar per al Barça Eto'o i Messi però, si en un partit d'avui ho fa Andrés Iniesta, i escolteu la transmissió per Catalunya Ràdio, sabeu quina música fa sonar **La banda de la TDP**? Doncs, un cop més, *La Traviata*.

L'òpera forma part de les nostres vides. De les de tots, en siguem aficionats, o pensem que no en som. Si no fos així, no la trobaríem tan integrada com la trobem, a la televisió, al cine, al futbol, a la ràdio, i... al telèfon mòbil, que em sona en aquest moment, i que proclama una versió més que simplificada del "Toréador, en garde!", de la *Carmen* de Bizet.